

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency

GIMESI DÓRA
A TÜNDÉR CSIZMÁJA

ISBN 978-963-410-410-0

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2018-ban.
www.pagony.hu

Szöveg © Gimesi Dóra, 2014
Illusztráció © Szegedi Katalin, 2018
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2018

Reprodukció: Kökény Alajos

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Rét Viktória
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.
Produktions vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

@ Orchard Literary Agency

SZEGEDI KATALIN ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Volt egyszer a világon egy híres-neves cipésmester. Egy aprócska város aprócska utcájában volt a műhelye, ott kalapált, szabott-varrt, sarkalt, javított, reparált naphosszat. Nem volt az a letört sarok, az a lekopott cipőorr, amit helyre ne hozott volna egy szempillantás alatt, de legjobban mégis azt szerette, ha méretre kellett cipőt készítenie. Az volt ám az igazi művészet! Lehetett a kedves vevőnek gágogó lúdtalpa, gyerekökölnyi bütyke, a suszter olyan cipellőt kanyarított minden lábra, hogy csodájára járt a világ. Hívták is mindenféle cipőt készíteni, Milánóba, Párizsba, Kuala Lumpurba, de ő bizony nem ment sehova. Ott maradt a kisvárosban, a műhelye ajtaja mindig tárva-nyitva állt, az öreg gramfonból francia sanzonok szóltak, a híres-neves suszter meg csak kalapált és mosolygott, mosolygott és kalapált.

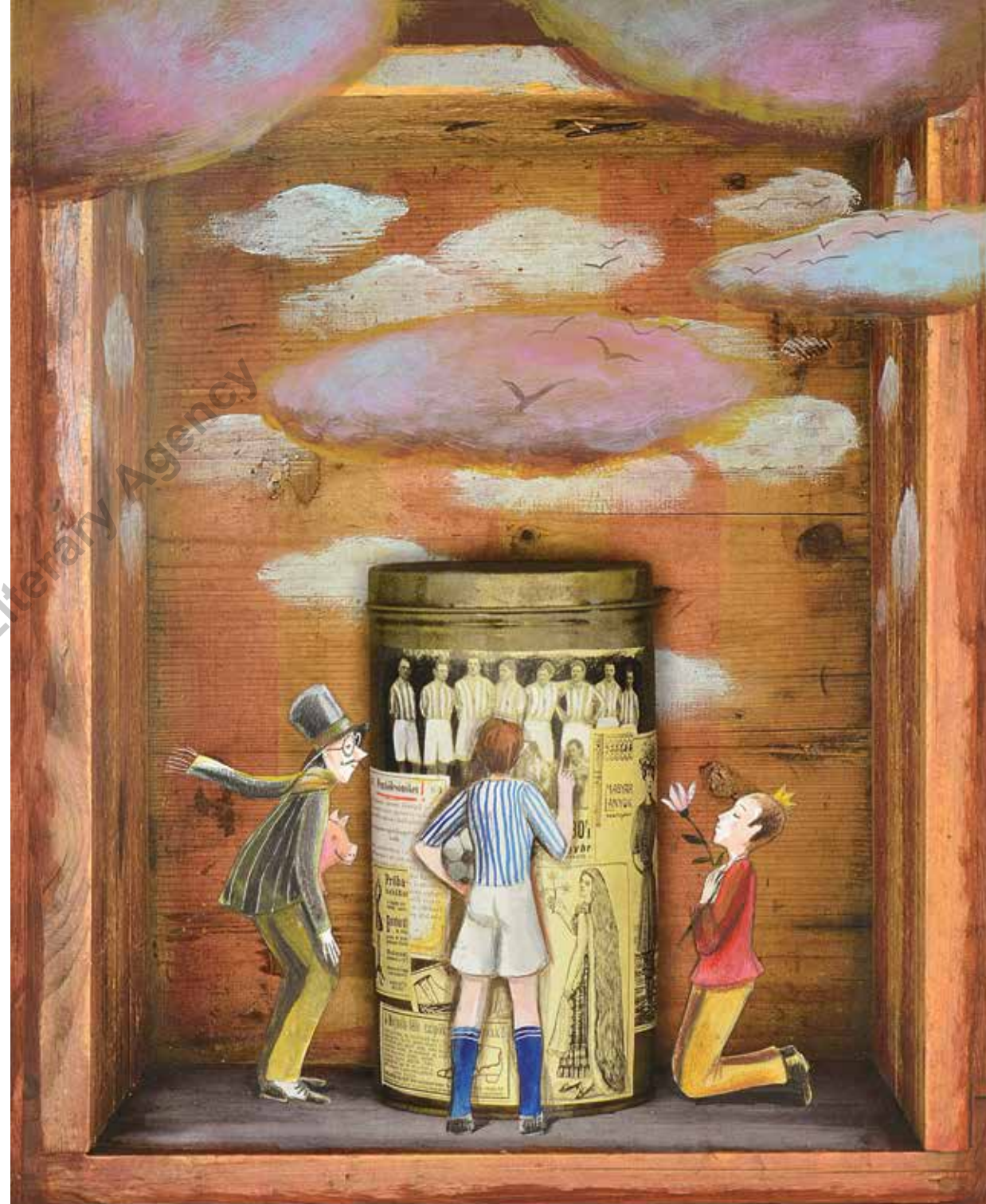
Volt ennek a híres-neves suszternek három szép fia. Örömet leltek bennük, azt tervezte, kitanítja őket is a cipőkészítésre, ahogy őt tanította az apja annak idején. Az apját meg a nagyapja, a nagyapját meg a dédapja, ameddig csak vissza tudott pillantani a családi emlékezetre. Ott sorakoztak a nagyapák, dédapák, ükapák a falon, réges-régi szerszámaik a műhelyben. A cipésmester szép rendben tartotta a sok régi szerszámot, és gyakran mondogatta a fiainak: „Ezzel a tűvel varrta ükapátok a bolhabőr cipőt a mesebeli királynénak. Dédapátok ezzel az öntőformával készítette a Hamupipőke üvegcipőjét. Nagyapátok keze munkáját meg tizenkét királyné táncolta széjjel az éjjeli bálban! Mert a mi családjuk mindig is tündéreknek, királykisasszonyoknak és óriásoknak dolgozott, ezt jól jegyezték meg! Ha felnőttek, a tiétek lesz mind ez a sok csodaszerszám, csak tanuljatok meg bánni velük!”

Hanem a suszter három fiának esze ágában sem volt kitanulni a cipésmesterséget. Az a sok pepceselés, az a sok kalapálás, az a sok szög és szalag és gomb és fűző, még mit nem! Alig kezdett el pelyhedzeni az álluk, olyan messzire futottak a susztertől meg a kisvárosi műhelyétől, amilyen messzire csak tudtak. A legnagyobból bankigazgató lett, a középsőből centercsatár, a legkisebb meg elvett feleségül egy királykisasszonyt, és attól fogva nem csinált semmit, csak heverészett a kanapén. „Menjete csak világgá, hálátlanok! – kiabált utánuk a cipész. – Ne is halljak felőletek soha többé! Nem vagytok már a fiaim!” Azzal visszament a műhelybe, és nagy döndüléssel becsapta maga mögött az ajtót.

@ Orchard Literary Agency

Teltek-múltak az évek, változott a világ. Az apró műhely körül meghízott, felmagasodott a város. Először az árnyat adó diófát vágta ki az ablak alól, aztán sokemeletes házak nőttek ki a semmiből, míg egy nap a cipésmester kinézett az ajtón, és már nem is látta a napot. Körülötte bankigazgatók, királylányok és centercsatárok rohagáltak naphosszat fel-le az üvegpalotákban, vonatok zötyögtek, villamosok kanyarodtak, versenyautók száguldoztak, és egyre kevesebben keresték már fel bütykös lábukkal, fájós bokájukkal a híres-neves cipészt.

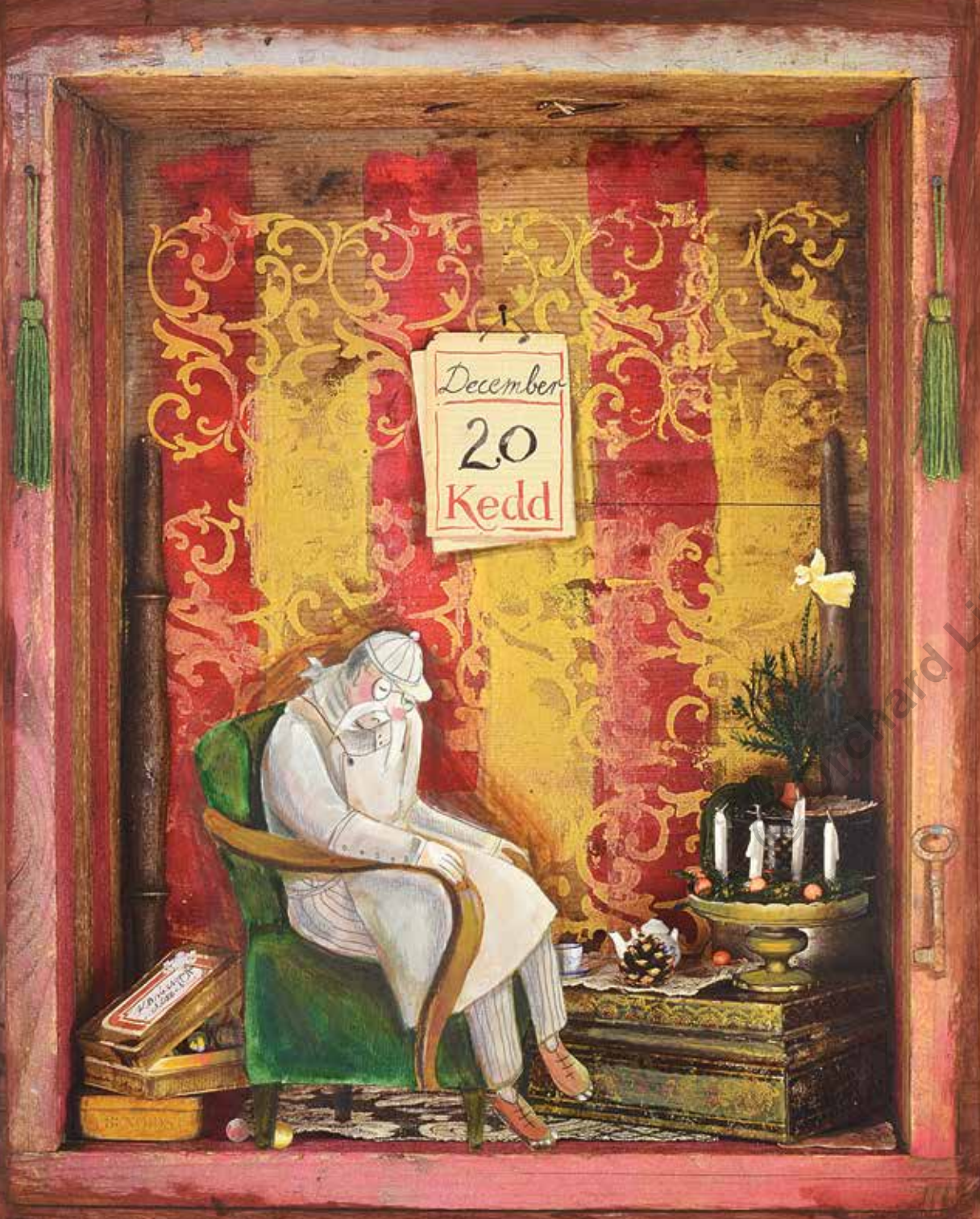
Nem tudom, mi volt előbb, a magány-e vagy a morgás. Az mindenesetre tény, hogy a műhelyajtó egyre ritkábban maradt tárva-nyitva, az öreg gramofon beadta a kulcsot, a cipésmester meg nem mosolygott többé, csak morgott és kalapált, kalapált és morgott.

Csupa olyanokat morgott, amiket a nagyon szomorú felnőttek szoktak, hogy bezzeg az én időmben, meg ezek a mai fiatalok, meg a rosseb ebbe a nagy zajba meg rohanásba. És minél többet morgott, annál kevesebb vevő tért be a műhelybe cipőt sarkaltatni, talpat foltoztatni, vagy csak úgy eldiskurálni a világ dolgairól. Egyedül maradt a cipésmester a dédapák szerszámaival, olyan egyedül, ahogy csak egy nagyváros kellős közepén lehet az ember.

Vigyen el benneteket az ördög – gondolta egy nap. – Csináljon nektek cipőt a radai rosseb.

Azzal be is zárta a cipésműhelyt, nagy, zöld lakattal le is lakattolta, és attól fogva nem nyitott ki többet. Berozsdásodtak a szép, fényes szerszámok, a selyemszalagokat megette a moly, a színes bőrök megkeményedtek, éppúgy, mint az öregember szíve.

ZÁRVA

Történt aztán egy hideg, decemberi kedden – néhány nap volt hátra karácsonyig –, hogy valaki mégis bekopogott az egykori műhely ajtaján.

– Zárva vagyunk! – kiabált ki a suszter.

Az ajtón csakugyan lógott egy tábla, amelyre nagy, piros betűkkel ezt pingálták: ZÁRVA. Hanem a kopogás csak nem akart abbamaradni, sőt, egyenesen dörömböléssé fokozódott.

– Akkor sem nyitom ki – morgott a suszter, és hátat fordított az ajtónak. – Tessék engem békén hagyni!

Az ajtó előtt csend lett.

– Na, ezt aztán könnyen elijesztettem – dörögte a cipész elégedetten, és maga sem értette, mibe facsarodott úgy bele a szíve. Hátradőlt a kopottas zöld fotelben, és becsukta a szemét.

Ám ekkor különös hangra lett figyelmes. Mintha valaki az ablaküveget kocogtatná. Mintha ismerős ritmust kocogtatna valaki az ablakon.

– De hiszen ez egy francia sanzon! – ismerte fel a dalt a kocogtatásból az öreg, és ezen úgy meglepődött, hogy azonnal kinyitotta a szemét.

Az ablak felé fordult, és odakintről egy kipirult arcú, a repüléstől kissé lihegő tündér nézett vissza rá. Fehér csipkeruhája csak úgy világított a téli sötétkében, hajába hópelyhek kuszázódtak, szárnya olyan gyorsan verdesett, akár a kolibrié.

A suszter azonnal tudta, hogy tündérről van dolga, mert egyrészt miféle földi lány lebegne az ablaka előtt egy szál csipkeruhában késő éjjel, másrészt ifjabb korában látott ő már tündért eleget. Csak az idők meg a bánatok elfeledték vele őket.

Odalépett hát az ablakhoz, és így szólt:

– Tündéreknek is zárva vagyunk!

Azzal zutty, lehúzta a redőnyt.

Szerencsére a tündért sem olyan fából faragták, hogy csak úgy le lehessen rázni. Nem volt már fiatal, jó néhány megkeresedett szívű öregembert látott a pályafutása során.

– Még hogy zárva! – kiáltotta, és olyan erővel kezdett dörömbölni, mint aki fel akarja verni az egész várost.

Mit volt mit tenni, a cipész kellenlenül felhúzta a redőnyt, és kinyitotta az ablakot.

– Hiába is fárad, kisasszony, engem nem kell megmenteni – közölte barátságtalanul.

A tündér elegáns mozdulattal ért földet a szoba közepén.

– Megmenteni! – sóhajtott, és rosszallóan megcsóválta a fejét. – Ki akarja magát megmenteni? Azért jöttem, mert szükségem van egy hétmérföldes csizmára.

– Nyugdíjba vonultam – közölte a suszter, és érezte, hogy kezd felmenni a vérnyomása. – És hogy érti azt, hogy nem akar megmenteni? A tündéreknek nem az a dolguk, hogy kéréses szívű öregembereket mentsenek meg karácsony este?

A tündér elfintorodott, és számolni kezdett az ujjain.

– Egy: még nincs is karácsony. Kettő: én már annyi kéréses szívű öregembert megmentettem, hogy egy életre elegendem lett.

Nyugdíjba vonultam. Felőlem akár halálra is moroghatja meg epéskedheti magát, nem mozdítom magáért a kisujjam se.

– De ha nyugdíjba vonult, minek a hétmérföldes csizma? – kérdezte a cipész, mert érdekelni kezdte a furcsán goromba tündér.

– Minek, minek, hát világot látni! Csak nem képzeled, hogy ezután majd otthon ücsörgök és pókfonalat kötögetek? Csak mert nyugdíjba mentem? Még mit nem! El akarok jutni Milánóba,

Párizsba, Kuala Lumpurba. Meg akarom mászni a Himaláját.
Vagy legalábbis a Mont Blanc-t.

A cipésmester annyira meglepődött, hogy morogni is elfelejtett. Szinte magától járt a keze, amikor kihúzta a régi, beragadt

fiókot, elővette a bőroket meg a szabásmintát meg a dédapák szerszámait. Aznap éjjel már nem is beszéltek többet. A cipész méretet vett (38-as volt a tündér lába), és szabni-varrni-kalapálni kezdett, a tündér meg lehuppant a fotelbe, és francia sanzonokat füttyült. Így telt el az éj, majd utána a nappal.

A második nap délelőttjén a cipésmester azon vette észre magát, hogy ő maga is füttyörészik. Először meglepődött, majd vállat vont. A tündér nem szólt semmit. Füttyörésztek tovább, ketten, két szólamban.

Harmadnapra nagyrészt elkészült a csizma. Kilencféle bőrből varrta, hétféle szöggel erősítette meg a suszter, egyik oldalán cipzár volt, a másikon gomb, középen meg soha el nem szakadó, aranszálból sodrott cipőfűző. Amikor az utolsó apró szöget is belekalapálta a csizma sarkába, a cipész elmosolyodott. Mosolygott és kalapált, kalapált és mosolygott. Aztán kinézett az ablakon, és egyszerre szépnek látta a hófehér takaróba burkolózott várost. Még a villamosokat, a versenyautókat meg az üvegpalo-tákat is.

– Hívtak engem annak idején Milánóba, Párizsba, Kuala Lumpurba, de sose mentem – suttogta csak úgy magának. – Pedig az is előfordulhat, hogy szép odakint a világ.

A tündér éppen felpróbálta a hétmérföldes csizmát. Mintha csak ráöntötték volna, olyan kényelmes volt.

– Majd küldök képeslapot – vetette oda foghegyről, és kilépett az ajtón.

A suszter az ablakból nézte, ahogy elsétál a hóban, fekete lábnyomai sokáig sötétlettek még a nagy fehérségben.

Az öregember nagyot sóhajtott, és becsukta az ablakot. Leült a fotelbe. Morogni, zsörtölődni próbált, de nem tudott. Minduntalan visszakúszott a fülébe az a francia sanzon.

Reggelre aztán megérett benne az elhatározás. Felpattant a fotelból, előkapta a dédapák szerszámait, és munkához látott. Először egy szarvasbőr cipőt készített, amelynek csak össze kellett ütni a sarkát, és máris aranypénzek potyogtak a léptei nyomán annak, aki hordja. Aztán egy edzőcipőbe mennykőt kalapált, hogy aki felhúzza, gyorsabban fusson, mint a villám. Harmadízben kényelmes papucsot készített, nyuszisat, plüssből. Mind a hármat dobozba tette, becsomagolta szépen, majd nekilátott az utolsó munkadarabnak: hétmérföldes csizmát varrt,

szakasztott olyat, mint a tündéré. Csak éppen negyvenhatos méretben.

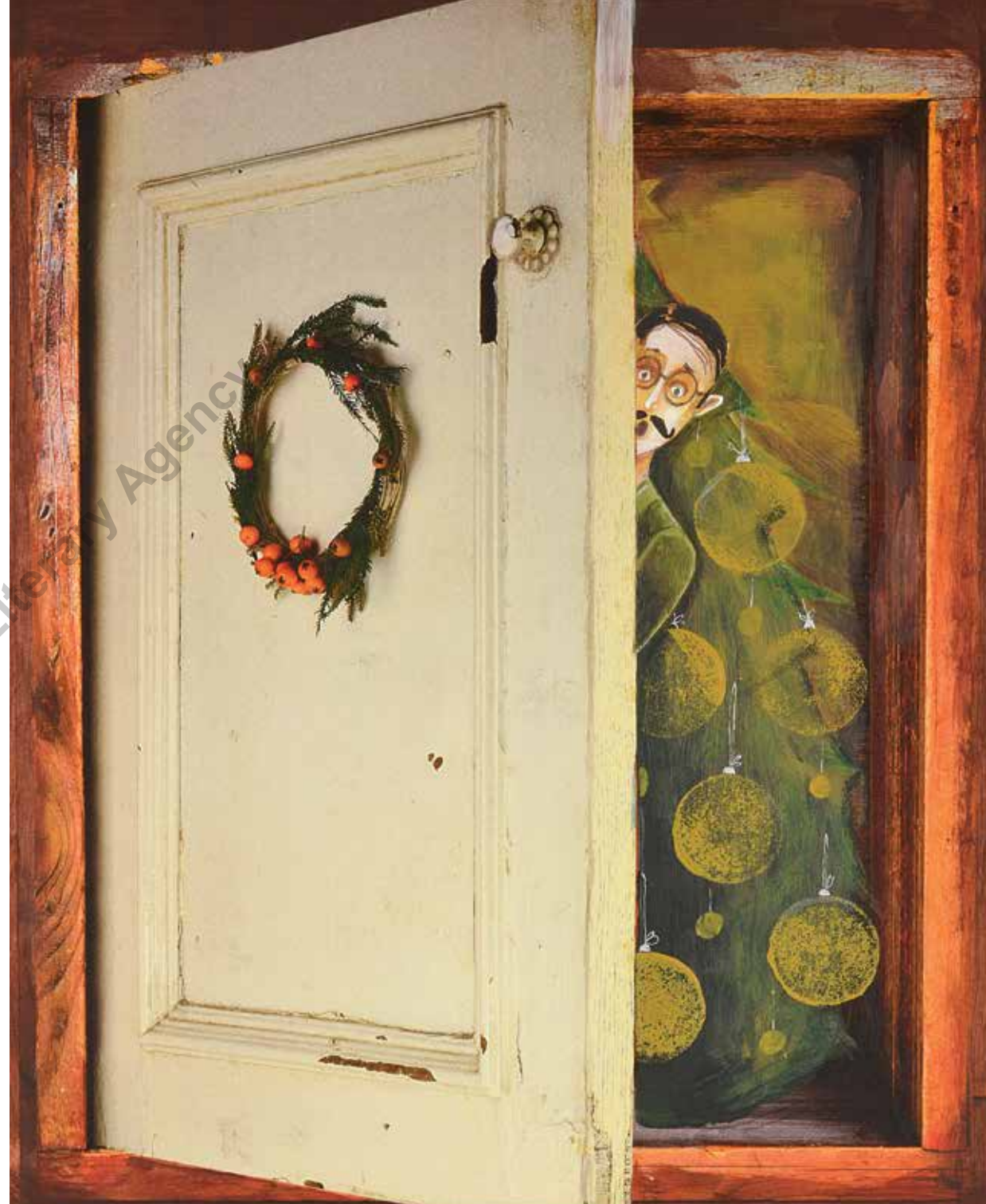
Amikor mindennel elkészült, felhúzta a csizmát, lehúzta a redőnyt, és kilépett a ropogós hóba. Karácsony reggele volt.

Első útja legnagyobb fiához, a bankigazgatóhoz vezetett a világ másik végére. Letette az első csomagot a küszöbre, és már indult volna tovább, amikor hirtelen feltárult az ajtó.

– Isten hozta, édesapám! – kiáltotta a bankigazgató, és behívta az öreget a lakásba. – Hogy fognak örülni az öcskösök, ha megérkeznek!

A suszter három fia ugyanis karácsonykor rendszerint együtt ünnepezt, de szomorú ünneplés volt az mindig. Az öreg olyan haragosan küldte el őket annak idején, hogy nem merték felhívni még telefonon se, pedig hiányzott nekik nagyon. Bezzeg most nagy volt az öröm! A cipésmester büszkén hallgatta a történeteiket a bankokról, a futballról meg a hisztérikus királykisasszonyokról, és könnybe lábadt a szeme, amikor együtt elénekelték a Mennyből az angyalt.

Karácsony másnapján aztán elbúcsúzott a fiaitól, jó szorosan megölelte mind a hármat, felhúzta a hétmérföldes csizmát, és kilépett a hóesésbe.

– Csak megmentett engem ez a tündér, hiába nem akart – morogta maga elé, de ezúttal vidám, kuncogó dörmögéssel. – Bár csak még egyszer láthatnám, hogy megköszönjem neki!

Ebben a pillanatban, mintha csak varázsütésre, fekete lábnyomok rajzolódtak ki a friss hóban. A cipésmester azonnal felismerte a tündér csizmáját, és mosolyra húzódott a szája.

– Egy életem, egy halálom, megtalálom én ezt a tündért! – kiáltotta bele a hóesésbe, és el is indult azonnal a nyomok mentén.

Nem tudom, végül hol érte utol a suszter a tündért, a Himaláján-e vagy a Mont Blanc-on. Az mindenesetre bizonyos, hogy aznap reggel két pár lábnyom szelte keresztül-kasul a világot Berlintől New Yorkig, Milánótól Kuala Lumpurig, fel egészen a Himalája legmagasabb csúcsáig. Egy harmincnyolcas meg egy negyvenhatos. A férficsizma nyomai egy ideig a női talpak mögött kullogtak, aztán egyszer csak melljük kerültek, és ott is maradtak az idők végezetéig. Ti is megnézhetitek, ha el nem olvadt azóta a hó.

@ Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency